

Samovar (heetwaterketel)

De sfeer in de trein is leuk, ontspannen. Sommigen leggen een kaartje, anderen hebben de lichtjes gedooft en slapen. “Wie weet wat voor reis de mensen al achter de rug hebben” vraag ik mij af. “En waar zij nog naar toe moeten”.

Dmitry woont in Moskou **Москва** en reist voor zijn werk naar Glazov **Глазов**, waar hij morgenochtend rond 09u30 PT uit zal stappen. Zo nu en dan even een tabakje roken in de kop van de wagon, een kleine rokersruimte. Hier en daar weer verlaten spoorwegovergangetjes waar een lampje brand, midden in de prairie. Verder echt (!!)

Uit de menukaart kan ik een paar dingen ontcijferen, de rest is adacadabra. Misschien dat het over 3 wodka's beter gaat.

Het is MT 22u45. We komen aan op het station van Nizjni Novgorod **нижний новгород** voor een korte stop, nu 442 km verwijderd van Moskou. Vroeger hete deze stad Gorki. Even luchten. Er loopt spoorwegpersoneel langs de trein met hamertjes. Door op de wielen en veren te tikken, horen zij of er breuken of scheuren in zitten. Om 23u05 gaan we weer, de duistere nacht in.

Nu eerst even m'n bed gereed maken. Al het beddegoed, inclusief handdoek, is keurig verpakt. Dmitry wil zo gaan slapen, hij moet morgen werken. Dus wil ik hem starks niet tot overlast zijn. Nog even een cigaretje roken. En een klein slaapmutsje alvorens de lichten te doven. MT 24u00, lekker liggen.

In slaap gewiegt worden door de cadans van de trein..... Het rustige gevoel al heel ver van huis te zijn. Een ongedwongen en onbeschrijfelijk gevoel.

Maandag 17 maart (dag 3)

PT 05u30. We rollen een station binnen. Buiten is het schemerig geworden. Ik ben toch wakker en besluit m'n bed uit te gaan. Op m'n slippers en in m'n T-shirt loop ik naar de uitgang en stap het perron op, waar ook de provodnitsa staat. Frisse neus en cigaretje.

We blijven hier, zo verteld zij mij, 15 minuten staan. Hier is de wereld wit buiten. Toch wel fris in m'n T-shirt, maar ik heb geen zin om naar binnen te lopen en m'n jas te halen. Ik schat een paar graden onder nul.

Controle van de onderstellen

De mannen met de hamertjes zijn alweer druk bezig de onderstellen te controleren. Er worden postzakken uit- en ingeladen. Kwart voor 6. Het vertreksein klinkt en de trein zet zich weer in beweging. Het is buiten ondertussen geheel licht geworden als wij de stad verlaten.

Ik heb prima geslapen. Wel een paar keer even wakker geweest als we op een station stil stonden, maar daarna door de cadans snel weer in slaap gedoezeld. Nu eerst koffie gehaald en kop onder de kraan in het hele kleine toilet.

Dmitry is nog in diepe rust. De wereld ziet er mooi uit. Het landschap is vlak en wit. Zo nu en dan flitsen er oude houten huisjes voorbij, voor de rest bos en open vlaktes.

Wat opvalt is dat het overwegend loofbomen zijn. En dan wel berken. Langzaam worden er meer passagiers wakker. Het leven in de trein komt op gang. Onderzoekende blikken. Zij zien dat ik buitenlander ben en zullen zich ongetwijfeld afvragen wat ik hier in mijn uppie in deze trein te zoeken heb. Heel voorzichtig prikt de zon door de dunne bewolking heen. Het witte landschap ziet er mooi uit. Ik schat dat er zo'n 50 centimeter sneeuw ligt. Huisjes met besneeuwde daken en rokende schoorsteentjes.

Wij rijden om 08u21 PT de stad Glazov **Глазов** binnen, 1.163 km vanaf Moskou, waar we 2 minuten zullen blijven staan. Dmitry en ik nemen afscheid, hij stapt hier uit. Ik haal mijn derde koffie, nu voor RUR 14,- omdat ik het suikerzakje teruggeef aan de dame.

Om 08u51 MT staan we stil op het station van Baleieno. Hier stoppen we 23 minuten. Ondanks dat het een paar graden vriest, is het heerlijk buiten.

En daar zijn zij: de omaatjes met hun etenswaren! Baboesjka's. Dat is oma in het Russisch. Zij bestormen werkelijk de trein. Brood, bier, frisdrank of wodka. Bij hen kun je alles kopen. Maar geen opdringerigheid. Totaal niets! De mensjes zijn zo vriendelijk en lief, beleefd. Helemaal geweldig.

Weer onderzoekende en nieuwsgierige blikken naar die buitenlander met zijn fotocamera. Ik neem de tijd om wat plaatjes te schieten. Als je hier in je uppie buiten loopt, geeft het weer zo'n mooi en onbeschrijfelijk gevoel van vrijheid, zo ver van huis. Wederom, zoals bij elke stop, worden de onderstellen en wielen weer gecontroleerd. Tevens word er weer een andere locomotief voor gezet.

Om 09u14 MT (10u14 PT) rollen we weer. Een alleraardigste jonge dame die één woord Engels sprak, kwam vragen wat ik straks weer wil eten. Dat werd dus even gokken, en straks maar afwachten wat je krijgt.

De volgende grote stop is in Perm **Пермь** om 12u55 MT. Dit zal tevens de laatste zijn voor Ekaterinaburg, het eindpunt van mijn eerste etappe.

Ik vermaak mij tot nu toe prima, en voel mij helemaal thuis in de trein. Mijn telefoon geeft Uraltel-netwerk aan. Eindeloze bossen, er komt geen eind aan. Ik schat dat hier 75 centimeter sneeuw ligt. Langzaam betreft de lucht en lijkt het buiten ook kouder te worden. Dat voel ik straks snel genoeg als wij in Perm stoppen, 20 minuten.

Langzaam rollen we al door de buitenwijken van de stad. Over een hele brede rivier, genaamd “Kama”. De trein stopt precies om 12u55 MT op het station.

Treinstation Perm

Het is druk met reizigers die tussen de treinen doorlopen, en over de rails hun weg zoeken. Maar geen “Baboeska’s” met eten te zien.

Het is buiten rond de –5 grd celcius, windstil en aangenaam. Weer even een paar plaatjes schieten en de frisse buitenlucht opsnuiven. De locomotief blijft er dit keer voor staan. Wel worden de watertanks van de wagons bijgevuld. Om 13u15 MT (14u15 PT) is het zo ver, we vertrekken weer.

Volgens het schema dat in de wagon hangt, zullen we het laatste traject naar Ekaterinaburg **Екатеринбург** (Sverdlovsk) zonder stops afleggen om daar om 18u41 MT (20u41 PT) te arriveren. Dat word dus een zit van bijna 5½ uur. In de tussentijd zullen we weer een tijdsgrens passeren.

Als ik mijn gebruikte beddengoed bij de provodnitsa breng, begint zij te lachen en bedankt mij. We zijn een ½ uurtje weg uit Perm, en onderhand is het licht gaan sneeuwen. Er zijn flink wat mensen uitgestapt op het laatste station, zodat het nu erg stil is in deze wagon.

De dame ruimt de coupés op en stofzuigt. Wat opvalt is dat het percentage oosterse auto's steeds groter word naar mate we verder weg komen. In Moskou zijn deze bijna niet meer te zien.

Het landschap is vlak, kaal en verlaten. Dit is de Oeral. Het zicht word minder door de aanhoudende sneeuw. We rijden evenwijdig aan een gedeeltelijk bevroren rivier. Mooi gezicht met de sneeuw op het ijs. Een enkele visser die middenop zit en een gat heeft geboord in het ijs.

Bij de provodnitsa kun je geen alcoholische drank kopen, maar dat wist ik niet. Dus toen ik er om vroeg, verwees zij mij naar de restauratie. Maar één tel later riep ze mij terug en nam mij mee. Ze had toch een biertje voor mij. Maar nu komt het. De Russen die gisteren avond zaten te kaarten zijn tot 02u00 doorgezakt aan de wodka. Zij hebben van haar toen ook op hun donder gehad, en werden gesommeerd te gaan slapen. Toen zij vanochtend bij de station-omaatjes weer wodka wilden kopen, heeft zij daar een stokje voor gestoken. Voor hen geen drank meer in de trein. Als mensen teveel overlast veroorzaken bellen zij de politie en worden zij op het eerste station uit de trein gehaald, zonder pardon. Zodoende blijft het rustig en netjes.

Het landschap word steeds ruiger. Nu is het zo nu en dan echt nog een enkel huisje of dorpje wat wij passeren. Verder bos en open vlaktes bedekt met sneeuw. De sneeuw die opstuift waait langs de ramen, en ligt ondertussen ook binnen in het rokersgedeelte in de kop van de wagon.

Binnen staat de kachel ondertussen weer op levensgevaarlijk en is het 25 graden. De goederentreinen zijn hier onmetelijk lang, de meeste met 3 locs er voor. Ben toch eerst in de restauratiewagon gaan kijken. En dat is echt leuk! Maar liefst 5 liefvallige dames waarvan er niet 1 een woord over de grens spreekt. Maar ze hebben wel een menukaart in het Engels. En ook hier weer onderzoekende blikken. Ik voel dat ze het over mij hebben. Beetje praten, kijken en giechelen, op een verlegen maar leuke manier. We passeren een grote houtzagerij waar dik aangeklede mannen bezig zijn spoorwagens te laden. Ik heb geen idee hoe koud het nu buiten is.

Wat ik wel weet is dat het eten goed gesmaakt heeft. Twee kleine steelpannetjes gevuld met schijfjes paddestoelen en stukjes ui, daar overheen een sausje met kaas en ei.

Klein menu'tje, wel lekker!

Het lijkt harder te gaan sneeuwen. Spannend, laat maar komen. De overstap van de ene naar de andere wagon is ook nog even spannend. Twee besneeuwde metalen platen op m'n slippers. Als ik zo naar buiten kijk ben ik blij dat ik m'n klompen thuis heb gelaten. De sneeuw zet inderdaad door, en het begint schemerig te worden. Net even cigaretje gerookt in de kop van de restauratiewagon.

Deze is duidelijk ouder dan degene waar ik in zit. Enkel glas, dus het ijs staat aan de binnenkant op de ramen. En om het nog romantischer te maken doet een Russische zangeres haar best op de radio. Dit is helemaal af. Echt waar, maar je moet het zelf meemaken en de sfeer kunnen proeven.

Acht jonge mannen zijn alvast met een feestje begonnen: eten en wodka drinken. Dus neem ik er ook maar een, want ik heb toch ook feest. 100 gram wodka bestel ik.

Ze werken in Rusland met gram, dus geen centi-liter. Nog ruim een uur voordat we in Sverlovsk arriveren. De dametjes zitten gezellig aan een tafeltje te kletsen. Een of twee zijn constant bezig, waarbij zij elkaar afwisselen. Echter, ik moet er nog even aan wennen, mis ik hier iets: een stamtafel voor vrachtauto chauffeurs.....

Buiten is het schemerig geworden. Het geeft een nog romantischer gezicht over het witte landschap. Het gevoel wat je hier krijgt valt niet te beschrijven. Ook het idee dat je over de rails steeds verder van huis af raakt, verder en verder naar het oosten. Het eindpunt van het eerste traject begint te naderen. Ekaterinaburg, 1.814 km vanaf Moskou, waar we ongeveer 26 uur en 20 minuten over gedaan hebben. Een paar klompjes voor de provodnitsa's die erg vriendelijk en behulpzaam zijn. Als om stipt 21u41 PT de deur open gaat veegt zij met een bezempje de treeplanken schoon, en neemt met een doek de handgrepen af.

Ik word afgehaald door Mrs. Olga die mij naar m'n hotel brengt. Zij staat met een bordje op het perron, waar Mr. Halberstadt op staat. Wel leuk als je zo ver van huis bent.

Het vriest en de stad is sneeuwwit. Strooien doen ze hier niet. Alles ziet er prachtig uit in de verlichte straten. Het lijkt wel een anzichtkaart. Ik word netjes in "Hotel Bolshoj Ural" (Grote Oeral) afgeleverd. Ik besluit eerst een stukje te gaan wandelen, even een frisse neus halen. Daarna koop ik in het winkeltje van het hotel twee blikjes "Baltica" bier en ga naar m'n kamer. Nog even m'n dagboek voor vandaag afsluiten. Dan kan het licht uit.

Dinsdag 18 maart (dag 4)

Treinstation Ekaterinaburg (Sverdlovsk)

Om 8u00 opgestaan. Kop onder de kraan en ontbijt. Als ik de waterkraan bij het kleine wasbakje open draai, komt er eerst lucht, dan roestbruin water, daarna helder water dat echter wel naar chloor stinkt.

Het hotel is nog typisch uit de Sovjet-tijd, maar wel netjes. Ik slaap in het oude gedeelte. Als ik door de gang loop, heeft het iets van een gevangenis. Geen deurgrepen, geen toilet en douche op de kamer. Toiletpapier is er niet, maar meegenomen papieren zakdoekjes doen het ook goed.

Wat vannacht opviel was dat het op straat muisstil was. In Moskou hoor je honden blaffen, politie sirenes en autoalarms afgaan. Buiten sneeuwt het.

Om 10u00 word ik opgehaald door Olga die mij voor een excursie van een paar uurtjes meeneemt. Buiten vriest het, rond -10 graden. Ondanks dat het sneeuwt prik de zon voorzichtig door de bewolking. De stad ziet er mooi uit. Ik maak veel foto's, ondanks dat het steeds lastiger werd vanwege m'n koude handen.

Olga verbaaste zich al dat ik geen handschoenen en muts draag. Om 13u00 terug in het hotel. Moe van het gesjouw. Bolshoj Ural staat in het centrum.

Ik ga de stad weer in. Het is gestopt met sneeuwen, de zon schijnt. Olga heeft mij een stadsplattegrond gegeven, makkelijk. Ik loop op de bevroren rivier te fotograferen. Er lag nog 50 centimeter ijs.

Alles in Rusland is groot: standbeelden, bruggen, monumenten en gebouwen. Om 17u00 terug in het hotel besluit ik een wodka'tje te nemen voordat ik ga eten. Hele dag buiten in de kou gelopen, dus die viel goed!

Savonds eet ik voortreffelijk in een echt Russisch restaurant bij hotel "Iset", 5 minuten lopen vanaf mijn hotel. Een gezellig interieur, mooi aangekleed, gezellig druk binnen. Ik drink eerst een wijntje aan de bar, RUR 98,=.

"Waar ik vandaan kom" vraagt de kelner. "Uit Holland". Dus een tijdje staan praten. Dan naar boven om te eten. Voorgerecht: schijfjes aubergine gevuld met tomaat en knoflook, in de olijfolie. Hoofdgerecht: stukjes kipfilé, schijfjes aubergine en rijst met zachte knoflooksaus. Een koffie toe. Rekening: 480 RUR. Dus eigenlijk geen geld. Ik betaal en vertrek.

Ik besluit nog een wijntje te drinken in een tentje waar ik smiddags langs gelopen was. Ik moet de rotonde die loopt tussen Lenina Prospekt en Lunacharskogo Ul. behendig oversteken. Er is nog steeds druk verkeer, en verkeerslichten staan hier niet. Als ik binnen kom word ik vriendelijk begroet door een serveerster, die mij vraagt wat ik wil drinken. Met behulp van m'n woordenboekje bestel ik een rode wijn. Dit wekt gegiechel op. Dan durft een serveerster, die redelijk engels spreekt, te vragen waar ik vandaan kom.

Ik probeer in het Russisch te antwoorden. Ik leg uit dat ik met de trein naar Vladivostok ga, maar in deze stad ook 2 dagen verblijf. Gegiechel, maar zij begrijpen het wel. Als ik afgerekend heb gaan we met z'n allen op de foto. Dat vonden zij toch wel leuk.

Terug in het hotel werk ik m'n dagboek bij en drink nog een wodka'tje. Onderhand begint m'n spijkerbroek al aardig de vorm van mij aan te nemen, maar hij moet toch nog tot zaterdag mee. Je moet gewoon even niet te moeilijk doen met zulke ritjes hè, haha. Nog een cigaretje. Om 00u45 doe ik het licht uit.

Woensdag 19 maart (dag 5)

08u45 opgestaan. Douche, ontbijt en weer wandelen. Het is prachtig weer buiten. Zonnetje, strak blauwe lucht en een aangename temperatuur. Ik besluit m'n telelens op de camera te zetten. Met dit licht moet het zeker lukken zonder een statief te gebruiken.

Het is druk op straat. Omdat het dooit is het wel een modderbende. Ik loop over de Lenina Prospekt richting het gemeentehuis. Daar voorbij door een parkje. Hier linksaf de Vainera ul. in. Deze word hier in de volksmond "Arbat" genoemd. Afgeleid van de "Novy Arbat" in Moskou. Eén van de (ik denk) duurste winkelstraten ter wereld. Winkels, restaurants en uitgaans gelegenheden. Zo ook hier. Het is er gezellig druk. Lekker overal rond gewandeld. Biertje gedronken in een café.

Vanavond om 21u04 PT vertrekt m'n trein naar Novosibirsk **Новосибирск**, aankomst morgen om 18u00 PT (15u00 MT).

Ik ben even in het hotel geweest, maar besluit weer van het mooie weer te genieten. Omdat ik van het treinstation nog geen foto's heb, besluit ik daar naartoe te wandelen. Vanavond zal het te donker zijn om te fotograferen.

Terug neem ik voor RUR 400,- een taxi naar het restaurant van gisteravond en zit weer lekker te eten. In het hotel nog even een klein tukkie gedaan. Om 20u00 is Olga bij het hotel, en brengt mij naar het station.

Op het station een groot matrixbord met daarop informatie over aankomende en vertrekkende treinen. Dat wijst voor zich, ondanks dat alles in het Russisch staat geschreven. Om 20u41 rolt trein #26 binnen op platform 2, spoor 4. Ik zoek wagon #10, en overhandig m'n plaatsbewijs en paspoort aan de provodnidsa. Zij bestudeert het ticket, maar snapt het niet helemaal.

Kleine uitleg: ik heb voor ieder traject een apart plaatsbewijs. Maar ik heb 2 verschillende soorten. Russische en Zwitserse. Moskou naar Ekaterinaburg was een Rus, dus geen probleem. Maar ik heb nu een Zwitserse.

Zij overlegt met haar collega, en komt om uitleg vragen. Ik m'n woordenboekje maar weer gepakt. Met handen en voeten uit proberen te leggen. Na 10 minuten mag ik instappen, maar het ticket houd zij nog even bij zich. Ik voel dat het wel goed komt. Op het ticket staat dat ik plaats #5 heb.

Een oudere dame is dit keer m'n coupé-genote (ik heb ook altijd pech haha). Als we net vertrokken zijn, komen de twee provodnitsa weer om uitleg vragen. Ik probeer het weer met handen en voeten uit te leggen. Gegiechel van de dames. Na een minuut of 5 zijn zij tevreden. Zij waren al erg vriendelijk, maar nu is het ijs gebroken. Toch eerst maar even een cigaretje voor de schrik, want zulke momenten maken het wel even spannend. Zal mij weer even gebeuren dat ik niet mee mag. Kan ik mooi 2 dagen wachten op de volgende trein!

Om 23u42 MT zal de eerste stop zijn in Tjoemen **Тюмень**, 2.138 km vanaf Moskou. Dat is dus over 4½ uur. Tegen die tijd lig ik waarschijnlijk al te dromen.

Eerst een wodka'tje drinken in de restauratie. Het is heel rustig in de trein. In deze wagon 5 of 6 reizigers. De dame verlaat de coupé met toiletpullen, dus ik neem aan dat zij wil gaan slapen. Ik maak daarom alvast mijn bed op, dan hoef ik straks niet meer te rommelen.

In de restauratie 5 serveersters. Onderzoekende blikken. Voorzichtig lachen. Het is weer zover! Eéntje brengt de menukaart, terwijl de anderen kijken hoe zij het probleem met die buitenlander op gaat lossen. Ik bestel iets, maar weet niet wat. Maar dat duurt niet lang. Op een papiertje heeft zij 2 eieren getekend: eentje heel, de andere kapot in een pannetje. "Welke ik wil hebben" vraagt zij. Ik wijs de uitsmutter aan. Dat is toch geweldig zoiets! Dus weet ik meteen wat ik straks krijg. Zij lachen allemaal vriendelijk. Het eitje was lekker en genoeg om deze tijd, 23u00 PT. Ik drink rustig m'n CTO (100) gram wodka op. De rekening word gebracht, de dames willen ook stoppen. Ik rook er nog een voor het slapen gaan, en zoek daarna mijn bed op. De cadans zal mij zonder moeite weer in slaap doen vallen.

Donderdag 20 maart (dag 6)

Treinstation in Omsk

Om 06u30 MT ben ik wakker. Heb weer heerlijk geslapen. De zon schijnt en de wereld ziet er prachtig uit. Ik haal oploskoffie bij de Samovar. Over ruim een half uur, om 07u09 MT zullen wij een stop van 15 minuten maken in Omsk **Омск**, 2.712 km vanaf Moskou.

Volgens mij heeft “Drs. P.” daar ooit een liedje over gezongen. Hij werd achtervolgt door wolven. Denk dat zij nu een winterslaap houden, want ik heb ze nog niet gezien.

Alles is buiten wit en bevroren. De bomen en sneeuwvlaktes schitteren in het zonlicht.

Op het station aangekomen schiet ik wat plaatjes, met ondermeer het mooie stationsgebouw er op. Het is koud, maar wel heerlijk om even buiten te lopen. Er word weer druk gewerkt rond de trein: postzakken, wielcontrole en er komt een verse machinist. Het is hier MT +3 uur.

Als we weer rijden maak ik foto's door het raam heen.

Eén van de restauratiedames komt naar de coupé en vraagt wat wij willen eten. Kotelet of Sausice. Ik neem het laatste.

De volgende stop van 2 minuten zal zijn in Tatarsk om 09u27 MT. Net sms-je aan pa & ma gestuurd, maar die slapen waarschijnlijk nog.

Het eten word gebracht. Rode bietensoep, 2 worstjes, stukjes komkommer en iets wat op rijst lijkt. Ik moet nog eens te weten komen wat het precies is. Maar het smaakt allemaal wel weer lekker. En weer cake voor bij de koffie.

Het was mij al een paar keer opgevallen dat er bij de spoorwegovergangen stalen platen van +/- 3 meter breed schuin uit de straat vandaan komen, +/- een halve meter hoog. Dus mocht je het rode licht gemist hebben, houden deze je wel tegen. Hoogst waarschijnlijk is je auto wel total-los, maar dat had hij onder de trein ook geweest.

We naderen Tatarsk. De provodnitsa is alweer druk bezig met van alles en nog wat. Ik ben naar de restauratie gegaan.

Hier kun je beter van het uitzicht genieten, en het is er gezellig. Ik bestel er koffie. De uitgestrekte en witte Siberische Taiga ziet er schitterend uit. De trein deint op en neer, heen en weer. Maar de serveerster brengt de koffie zonder te morsen, maar wel met een glimlach. Zij begint waarschijnlijk aan die malle Hollander te wennen.

Evenwijdig aan het spoor loopt een autoweg waarop een enkele Lada of Kamaz rijdt, verder uitgestorven. De kleine houten huisjes zijn vaak fel gekleurd; blauw, groen of geel. Het landschap is sinds gisteren veranderd. We hebben de heuvels van de Oeral verruild voor de ruige vlaktes van Siberië.

Om 11u04 MT stoppen wij op het station van Barabinsk **Барабинск**, 3.035 km van Moskou verwijderd.

De dame opend de deur, maakt de treeplankjes en handgrepen schoon. Een paar omaatjes komen aangewandeld. In hun handen stokjes met daaraan geregen gedroogte en gerookte vis.

Er ligt verse sneeuw op straat, dus even lekker stampen. De temperatuur is heerlijk. Ik wandel over het perron en maak foto's. Ga de trap van de loopbrug op om van bovenaf wat plaatjes te schieten. Mooi uitzicht over het station.

Als ik de trap af loop zie ik ze al aankomen. Twee jonge politieagenten. Ik voel het; die moeten mij hebben. En jawel. Als ik beneden kom spreken zij mij op vriendelijke toon aan. Ik mag hier niet fotograferen. Ik antwoord dat ik het heb begrepen en wens ze een prettige dag, dazvidanja. Geen probleem verder.

Nog even lekker door de sneeuw schoppen en dan weer naar binnen.

Als ik instap trek ik m'n schoenen, die onder de sneeuw zitten, uit. Daarop zegt de provodnitsa dat ik ze aan moet houden, lacht naar mij en schud haar hoofd.

Jij malle toerist! Kijk, die dames moeten de boel binnen ook schoon houden, dus kan je daar wel een beetje rekening mee houden.

Zeker omdat het verder zo rustig is in de wagon. We vertrekken om 11u28 MT weer. Op naar Novosibirsk **Новосибирск**, precies 300 km rijden, waar we om 15u00 MT (18u00 PT) aan zullen komen.

Terug in de restauratie bestel ik een piwa en neem plaats. Langzaam aan komen er meer mensen binnen. Ik vraag om de “mjenjoe”, menukaart dus. En bestel iets van kipfilé met aardappelen (geloof ik) en 100 gram wodka.

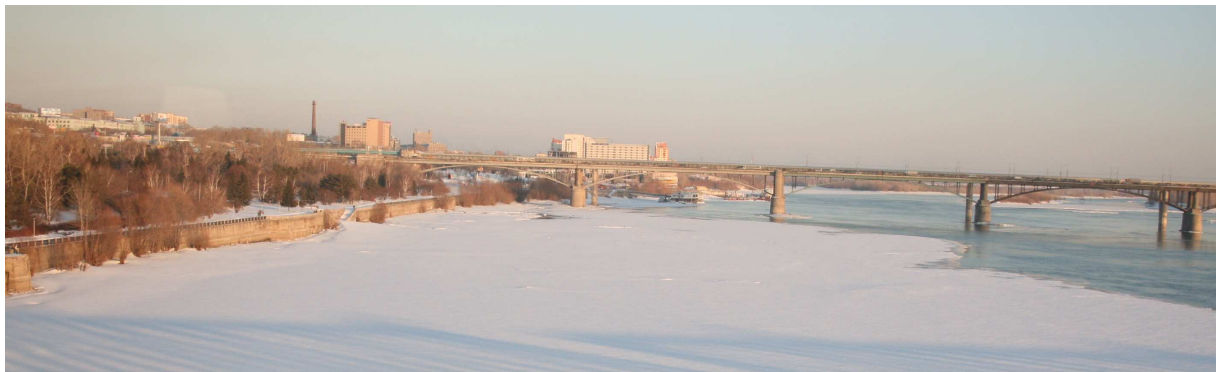
Ondertussen flitsen de besneeuwde vlaktes met berkenbomen en houten telefoonpalen voorbij, een strak blauwe hemel. Even een paar sms-jes de lucht in geschoten. Het gsm-netwerk is tot nu toe vrij goed. Had ik eerlijk gezegt niet gedacht. Het eten smaakt weer prima.

Tussendoor nog een kleine stop gemaakt in een afgelegen dorpje. Mooi gezicht die houten huisjes die kris kras door elkaar staan, besneeuwd dorpsplein, supermarktje, kioskje en een paar oude Lada's. Die zijn volgens mij echt niet stuk te krijgen. Twee minuten later reden we alweer, jammer.

De dames van de restauratie zitten samen aan een tafeltje en leggen een kaartje, babbelen samen en zitten te gapen. Zij zitten vanaf Moskou al meer dan 45 uur in die trein. Dat krijg ik, en nog langer, het laatste stuk van Irkoetsk naar Vladivostok, ook nog bedenk ik net. Ik geef ze een paar klompjes. Dat valt weer in goede aarde. Zij zijn per slot erg vriendelijk geweest. Gegiechel en bedankjes. Met m'n woordenboekje erbij leg ik uit dat het schoenen zijn voor boer(innen). Ik neem afscheid.

Hetzelfde geef ik aan de 2 provodnitsa's en m'n coupé-genote.

Als we over de rivier “Ob”, waar nog veel ijs in drijft, Novosibirsk binnenrijden ligt de stad er mooi bij in de ondergaande zon.

Novosibirsk

Precies bij de uitgang staat een jonge dame, genaamd Grigorijeva, met een bordje “Mr. Halberstadt”. We maken kennis. Ik maak nog snel een paar foto's, de zware rugzak om m'n nek.

In Novosibirsk (3.335 km) heb ik geen hotel, maar een “homestay”. Dus een kamer bij mensen thuis. Zij verteld dat we naar haar huis gaan. Ik ben verbaasd, want zij werkt bij het reisburo. We rijden een eind door de stad naar een vrij nieuwe flat-wijk. Op 6-hoog aangekomen wijst zij mij de kamer. Het ziet er binnen mooi en netjes uit, modern aangekleed.

Home-stay in Novosibirsk

Ik loop eerst even naar een mega grote supermarkt om de hoek en koop daar 2 flesjes wijn, en reken af bij kassa. Ik denk dat er weinig buitenlanders komen, want je voelt en ziet dat de mensen je aankijken. Wel grappig. Grigorijeva laat mij kennis maken met haar vriend, waarna zij eten kookt. We eten, drinken en praten. Zij willen graag de foto's zien van het eerste deel van mijn reis, dus word er een computer bij gepakt. We zitten de hele avond gezellig. Ik ga om 01u00 naar bed.

Vrijdag 21 maart (dag 7)

Om 07u45 ben ik er uit en neem een douche. Het bed was heerlijk. Zij heeft het ontbijt al klaar staan. Om 09u15 vertrek ik samen met Grigorijeva, zij moet werken. Omdat zij mij smiddags weer naar de trein zal brengen, besluiten wij om mijn rugzak op het reisburo neer te zetten.

Gegrinnik van een stuk of 8 dames als wij daar binnen komen. Zij zullen zich wel afvragen wie die vreemde vogel is. Na een stukje gewandeld te hebben besluit ik koffie te gaan drinken in een café. Na nog een paar uur lopen heb ik een koude kop en moeie benen.

Wat ik de afgelopen week al gewandeld heb, doe ik normaal nog niet in een jaar haha! Ook Novosibirsk is groot.

Op op een groot plein is een bruiloft aan de gang waar ik wat foto's van maak. De champagne vliegt in het rond.

Bruiloft in Novosibirsk

Op straat is het goed oppassen. Trotoirs die schuin lopen en glad zijn door het ijs. Ondanks dat lopen ook hier bijna alle dames op laarsen met naaldhakken. Ik heb zo al moeite om overeind te blijven!

Er rijden hier opvallend veel Japanse auto's met het stuur aan de rechterkant. Deze zijn goedkoper, zo zei Grigorijeva, dan auto's met het stuur links. Net mijn Roebels geteld. Ik heb er nog genoeg, dus wisselen doe ik wel in Krasnojarsk, mijn volgende stad.

Als ik een metrostation in loop, tref ik in de ondergrondse gangen allemaal kleine kioskjes. Je kunt hier echt van alles kopen; van zonnebrillen tot lingerie, en van schoenen tot tijdschriften/kranten. Gezellig druk daar beneden.

Om 16u20 ben ik weer op het reisburo. Weer onderzoekende blikken en gegiechel. "Of ik nog even 10 minuten wil wachten" vraagt zij. Ik neem plaats op een bank. Even later rijden we naar het treinstation. Daar heeft zij moeite haar auto kwijt te raken en parkeert langs de kant. Binnen banen wij ons een weg door de menigte. Zij is zenuwachtig, bang dat haar auto weg gesleept wordt. Ik vraag haar op welk perron m'n trein aankomt, en zeg haar terug te gaan. Ik red me wel. We nemen afscheid.

Ik slinger de rugzak over m'n schouder en zoek m'n trein op. Hij staat er al. Bij wagon #2 geef ik m'n ticket en paspoort weer aan de provodnitsa (deze keer een man). Ik vraag of dit de juiste trein naar Krasnojarsk is, waarop hij vriendelijk "da" antwoord. Ik mag instappen en leg m'n spullen binnen in de coupé. Nog even naar buiten, cigaretje en wat foto's.

Je mag in Rusland op luchthavens en treinstations eigenlijk niet fotograferen. Bang voor aanslagen. Maar ik ben toerist, geen terrorist!

Binnen ontmoet ik een mooie (ik leer het waarschijnlijk nooit af haha!) en vriendelijke collega van de man.

Eerst even zitten. Het is toch een behoorlijk gesjouw. Flesje wodka op tafel, naar buiten kijken en genieten.

Om 14u14 MT (17u14 PT) vertrekt trein #84 vanaf platform #6 richting het oosten. Ik heb plaats #17 en slaap weer beneden. Etappe 3 is begonnen, en duurt ongeveer 14 uur. Alweer een stad uit m'n programma die ik achter mij laat. Zou ik hier ooit nog eens terug komen?

Enkel maar Russen in de trein met veel bagage. Weer onderzoekende blikken, zoals overal. Wie is dat? Waar komt hij vandaan? Ondertussen hebben ze de kachel alweer aardig opgestookt. Volgens mij hebben zij hier een hekel aan kou in dit land. Overal waar je binnen komt is het bloedheet.

Het beddegoed word weer rondgebracht door de provodnitsa's. De bovenste slaappleaatsen zijn vaak al opgemaakt. De onderste dienen als zitplaats, dus dat moet je zelf doen. De kussen en dekbedden (laatste heb je niet nodig) liggen boven de ingang van de coupé.

Nogmaals komt de provodnitsa de plaatsbewijzen en paspoorten controleren. Daarna verschijnt een restauratiedame met karretje. Bij haar kun je drinken, zakjes pistachenoetjes, koekjes of chocolade kopen. Ik neem 2 biertjes en een rolletje koek.

We maken, zo heb ik op het treinschema gezien, 3 korte stops alvorens een lange van 24 minuten te maken om 18u24 MT in Taiga **Тайга**. Daarna nog een grote van 25 minuten om 21u06 MT in Mariinsk.

4-persoons treincoupé

Dan slaap ik waarschijnlijk al. M'n coupé bevindt zich in het midden van de wagon. Dit is het comfortabelste, hij schudt en wiebelt hier het minst omdat je niet boven de assen zit.

Ik geef weer een paar klompjes aan de wagon dame, haar mannelijke collega ligt even te rusten. Die vallen weer goed.

Deze wagon is duidelijk ouder dan die van de eerste twee etappes. Bruine banken en wanden, maar ook keurig netjes. Mooie gordijntjes en tafelkleedjes, eigenlijk gezelliger. En wat opvalt; het looppad langs de coupé's is breder. Je hoeft hier niet, zoals bij de eerste, half schuin te lopen. En dat is een stuk handiger in een deinende trein.

Om 18u26 PT stoppen we in Taiga **Тайра**, 3.565 km. Er ligt vrij verse sneeuw op het perron. De provodnitsa glimlacht vriendelijk als ik uitstap. De maan verlicht het witte perron. Bedrijfsheid. Postzakken uit- en inladen, nieuwe reizigers die instappen en mensen die even luchten. En alles gaat met een ongekende rust gepaard, geen gehaast.

Een oude man en vrouw komen aangewandelt. Zij verkopen bosbesjes (zij heeft 2 plastic emmertjes), flessen water en blikjes bier. Ik koop een biertje, en we raken aan de praat. Ze merken dat ik geen Rus ben, en vragen waar ik vandaan kom. Als ik antwoord dat ik uit Nederland kom, weten zij waarschijnlijk niet eens waar dat ligt. Ik bedank de mensen, geef ze een hand en we zeggen gedag; dazvidanja.

We vertrekken weer. Ik ga naar de restauratie. Julia, de vrouwelijke provodnitsa, komt toevallig langs lopen en brengt mij er door 2 wagons naartoe. Het is er klein, een paar staplaatsen. Ik bestel 50 gram wodka. Er staan een paar Russische mannen een biertje te drinken.

Zij zien dat ik buitenlander ben en vragen waar ik vandaan kom. Meteen begint er een Engels tegen mij te praten. Het zijn autohandelaren. Zij laten foto's zien op hun mobieltjes. De auto's kopen zij in Japan, en verkopen ze in Rusland. Julia komt weer kijken of het goed gaat met mij tussen de Russen. Zij maakt zich zorgen, zo legt zij uit. Ik verzeker haar dat alles okay is. Gelach van de Russen. Maar zij meende het echt! Dat is toch lief.

Om 00u45 besluit ik dat het mooi geweest is en wens ze een goede nacht. Om 01u00 stoppen we in Mariinsk, waar ik buiten nog een sigaretje rook. Bij de deur schiet Julia in de lach. Zij had al een keer gezegd dat ik moest gaan slapen. Maar nu loopt die malle toerist weer buiten op het perron. Als we 25 minuten later vertrekken, kijk ik naar buiten. De maan verlicht het besneeuwde landschap. Prachtig!

Zaterdag 22 maart (dag 8)

Om 07u00 PT klopt de mannelijke provodnitsa op de coupé-deur. Wakker worden. De trein zal over een uur Krasnojarsk binnen rollen. Kop onder de kraan in het kleine toilet, en een cigaretje voor in de wagon. De zon begint op te komen, wat een prachtig gezicht is op het witte landschap.

Nog tijd voor een koffie. Ik haal 2 zakjes, en tap heet water uit de samovar. Gisterenavond haalde Julia daar de as uit, en vulde hem weer bij met kolen. Op iedere wagon staat gewoon een schoorsteentje te roken! Ik maak nog wat foto's van de omgeving.

Als we in Krasnojarsk stoppen op het station, staat daar een moeder met haar zoon op mij te wachten. Bij hun zal ik twee dagen & nachten thuis verblijven. We maken kennis en lopen naar de auto.

Hun appartement bevindt zich ongeveer 5 km buiten de stad, en is nog vrij nieuw. Netjes ingericht en ruim. Zij wijst mij m'n kamer, op de tweede etage dit keer.

Ik besluit weer naar de stad te gaan. Maar hoe? Met de bus! De jongen overhandigt mij een briefje met hun adres waar tevens de buslijn op staat. Lijn 3 of 83 moet ik hebben. Die stoppen voor de deur. Ik vraag hoe het werkt met een kaartje kopen. Gewoon instappen en gaan zitten. Pas als je uitstapt, ongeacht waar, betaal je bij de conducteur die voor in de bus zit 10 RUR. Heel simpel.

Treinstation Krasnojarsk

Het werkt terug ook simpel. Overal waar je bus 83 in de stad tegen komt kun je instappen. Je komt dan automatisch weer langs huis.

Hele dag gewandeld want het was prachtig weer, zelfs warm. Het leek wel lente. Zo nu en dan wat eten en biertje drinken. Hartstikke druk in de stad, dus gezellig.

Mensen lopen overal te wandelen; op pleinen en in parken, of op de boulevard langs de rivier, genaamd “Jenisjee”. De mensen zijn hier aan het voorjaar en de zomer toe, zo vertelde iemand mij. De winter is hier behoorlijk streng geweest met temperaturen tot 40 graden onder nul.

Rivier “Jenisjee”